Ona Frantz - Tanar si inca nescris

A cazut toamna pe oras. Aerul e gros si gri, se linge cu zidaria veche – miros de caramida uda si batrîna, hoasca despicata si tavalita de toti sapatorii cetatii, de toti turnatorii de fundatii, de toti înaltatorii de caturi, de toti puitorii de acoperisuri, terfelita de toti vopsitorii si zugravitorii, încleiata si-nchegata de toti finisatorii, bordel de ciment, nu alta, lupanar de nisip-pietris-si-apa-chioara, tîrfa de azbociment slugarind o matroana de plexiglas, asta-i zidaria orasului – dar asta, zidaria tîrfuita, e deja din alta poveste, noi vorbeam de aer, ala se tîrsîie pe giurgiuvele, se baloseaza pe sticla ferestrelor, se scurge lipicios si se revarsa pe trotuar, se umfla, se contrage, se umfla, se contrage, si pufff!...

...Piteas-bibliovaranul.

Bucati de aer explodat fîlfîie în jurul lui si se topesc. Doua clipe de tacere.

Piteas-bibliovaranul se descolaceste din sine însusi, se întinde, trosneste, daca esti prin preajma poti sa-i auzi solzii vinetii scîrtîindu-si cuvintele lor de solzi, dîndu-si „Buna-diminetile“ si „Sal'tarile“ lor de solzi, Piteas-bibliovaranul se-ntinde, se-ntinde, se umfla, sporeste, se-ngroasa, se lafaie, plescaie plictisit – are o limba ca un pui de bibliovaran, groasa, carnoasa, solzoasa, vinetie, curat pui de bibliovaran! juri ca-i gravida gura lui Piteas – si-o ia agale prin oras.

E atît de greoi, ca parca se-ndeasa în caldarîm cînd merge, trece pe strazi de parc- ar sta pe loc si strazile s-ar tîrnui pe lînga el, tîrn-tîrn, grohaind din ziduri, bufnind din canapele, zdranganind din geamuri, Piteas sta pe curul lui obez, pe labele lui mici si dolofane, Piteas sta si orasul merge pe lînga el, centimetru cu centimetru. Ca un melc urias, orasul, carîndu-l pe Piteas în cochilie. Si-n urma lor, o dîra flescaita-lipicioasa, aerul ala gros, coclind de muste ametite, expiratii, rîgîieli, înjuraturi, basini si gemete, aerul ala gros, strivit pe asfalt de bucile bibliovaranului.

– ...aia, ba, aia cu fetusul-monstru, care le-a mîncat la toti ficatii, trei'j' da ani, din burta lu' ma-sa!

– Daa, daa, rostogoleste vorbele Piteas-bibliovaranul (cînd vorbeste e si mai ciudat, nu doar ca are un pui de bibliovaran în loc de limba, da' zici ca pe spinarea puiului se labarteaza doua foci grasane si soioase, care-si arunca una alteia mingea... nu mingea... bolul de cuvinte, coca vocalelor, salata de consoane, trosc, pleosc, framîntam, aglutinam, si gata, scuipam afara cuvîntul copt, însalivat... „Bai Piteas, balos mai esti, pîna-mi zici trei cuvinte ma scuipi un chintal, bai!“) ...daa, daa, e Copilul divin, de Pascal Bruckner, daa...

– Sa traiesti, balosule, multam! Pa.

Si pleaca. Nu zabovesc prea mult pe lînga el, numai strictul necesar, îl cauta de citate, îl scormonesc de autori, îl scutura de titluri, îl storc de idei celebre, razuiesc de pe el (se tin de nas cînd fac treaba asta) maxime, proverbe, sintagme, arhaisme, multam, bibliovaranule!, si gata, o taie scurt de-acolo, fug cu Balzac în brate, salta în spinare paremiologia chineza ca pe-un rucsac, îsi anina pe-un umar doi-trei autorasi de „politiste“, se-ncing la brîu cu Marquez si Céline, îsi îndeasa prin buzunare literatura comparata, îl trag cu piciorul pe Asimov, o însfaca de tîte pe Jane Austin, „s'traiesti, Piteas, m-ai scos din lapsus!“ – si tuleo! fiecare-n treaba lui, cît mai departe de mormanul de grasime vinetie, care pute-a mîl si-mbaloseaza totul... uf! bine c-am scapat, bine ca mai respiram si noi o gura de aer

(aerul ala, desigur, ala gros si gri, dupa ce s-a lins cu tîrfa aia de zidarie).

Ei bine, ce credeti ca s-a-ntîmplat cu Piteas-bibliovaranul?

(ca doar i-ati remarcat absenta de pe strazi, nu? ca doar si absenta lui e la fel de consistenta cum îi era prezenta, e ditamai aerul în locul lui Piteas-bibliovaranul, are loc sa se linga si sa se-ntinda cu tîrfa gloduroasa, cu zidaria batrîna, are loc sa se si-mpuieze, sa fete scrijelituri de tencuiala igrasioasa în locul ala gol unde statea Piteas pe fundul lui gras si se scurgea orasul pe lînga el, nu? n-ati observat?)

La Piteas-bibliovaranul a venit într-o buna zi Felioara-de-Lumina. (Gurile rele zic ca-i purta ea sîmbetele de mult, ca-l fila de sus, dintre nori, cît era ziua de lunga, se pitula – ca nici nu era greu, subtirica de ea, finuta, frumusica! – pe dupa o creasta de cumulus ori se itea dintre doua firicele albe, si-l privea, si-l privea, pîna n-a mai rezistat, si-a batut din aripioarele ei de libelula pîna jos, în pîcla orasului, pîna drept sub nasul lui Piteas.)

Felioara-de-Lumina a fîlfîit prin fata lui Piteas-bibliovaranul pret de vreo cîteva minute bune, si, lucrul cel mai curios care i se putea întîmpla obezului mîlos si puturos, nu i-a pus nici o întrebare, nu i-a cerut nici un Eliade, nici o Virginie Wolf, nici un citat celebru între ghilimele anonime, a stat acolo, în dreptul fetei lui late, în fata obrajilor lui umflati cu pompa, în fata gusilor lui revarsate, otova cu gîtul cît butoiul, a inspirat expiratiile lui puturoase, a stat acolo ca fermecata si într-un tîrziu, cînd pe Piteas îl apucase ameteala de nelamurit ce era el si de frumoasa ce era ea, Felioara-de-Lumina a deschis gurita aia ca un boboc de trandafir roz si-a rostit cu glasciorul ei dulce ca hrana albinelor-bebelusi:

– Doamne! Ai cei mai frumosi ochi pe care i-am vazut în ultimele douazeci de veacuri, bibliovaranule!

Ei bine, în clipa aia, Piteas, deja tuflit de nedumerire, deja topit de emotie, asudatura vinetie, osînza tremuratoare, morman de excremente însufletite, Piteas uluitul si dezintegratul s-a însufletit o clipa, s-a adunat din toate pieile si gusile si bucile si labele rasfrînte în mijlocul strazii, a cascat ochii mari (ochii aia ai lui! cei mai verzi si mai adînci ochi din cîti se holbasera în ultimele douazeci de veacuri, cei mai stralucitori, cei mai blînzi, cei mai calzi, catifelati, tulburatori, scormonitori, atîtatori, înnebunitori, sfîsietori) si-a produs titlul adecvat, ca un bibliovaran destoinic ce era:

– Daa, daa... Frumoasa si bestia, daa...

Felioara-de-Lumina a strîmbat din nasucul ei aproape invizibil, si-a proptit mîinile în soldurile ei de trestie si-a pufnit dispretuitor:

– Prostii, iubitel, prostii de-astea, de-ale oamenilor!

Si gata.

A pornit-o înaintea lui Piteas-bibliovaranul, în zbor (zborul ei de fluturas proaspat...),

– Hai, Piteas, hai, ca nu mai suport sa stau aici nici o secunda!

tot bombanindu-l peste umar (umarul ei ca o captuseala de scoica...),

– Hai mai repede!... Cum de suporti aerul asta îmbîcsit si... zau, iubitel...

si, din cînd în cînd, facîndu-i cu ochiul (coltul ochiului ei, ca un tril subtire de canar...),

si trimitîndu-i sarutari din vîrful buzelor (buzele ei care înfloreau toti bobocii...).

Iar Piteas-bibliovaranul, nauc, tavalit, îndragostit, a lasat orasul în damblaua lui, sa mearga pe-alaturi ori sa stea pe loc, treaba lui de oras, si-a pornit-o dupa ea, dupa Felioara-de-Lumina, cît putea el de repede, bietul mîlos – pai, da, chiar arata ca un mîl iesit la plimbare, un mîl care s-a supt din groapa lui bulbucitoare, s-a tîrît în sus spre marginea ei, a iesit la lumina si-a început sa se miste de capul lui, gros, fîsîit,

– Si, iubitel, lasa-le-ncolo de proze si poezii si dramaturgii si... Auzi, iubi...? Arunca-le, ca nu-ti mai trebuie!

pleoscait, închegat...

– Mai lasa-i sa-si caute si singuri Secspiri si Pasternaci... iar daca nu-i mai gasesc, sa-si sparga capetele si sa scoata alte idei, ca astea... Iubitel! M-auzi? ...astea si-asa... zau... asa de vechi si de ponosite... Asa, iubitel, arunca-le!

Si Piteas, dupa ea, din ce în ce mai sprinten, mai tîrsîia o laba, mai scapa de-un vademecum, alta tîrîiala, înca un compendiu zbura de pe el, siaj de carti îmbalosite lasa bibliovaranul în urma lui, iar el tot mai vioi, tot mai suplu, tot mai elastic, serpuia pe strazi, prin aerul gros si gri, ca o sageata vinetie calauzita de-o stea cu aripi, iute, din ce în ce mai iute, afara din oras, din grosimea coclita, iute pe pajiste, zvîrrr! zvîrrr!, suier printre copaci, zzzzum! în sus pe creasta muntelui, dupa ea, dupa Felioara-de-Lumina,

din ce în ce mai aproape, mai aproape, în spatele ei, între aripile ei de libelula, în ea, sarpele-sageata-si-steaua-cu-aripi, împreunîndu-se în zbor, fara oprire, într-o jerba de scîntei, taind spatiul de la un capat la altul, despicînd timpul, farîmitînd dimensiunile, rupînd materia, si-apoi... apoi...

cînd totul în ei si în jurul lor deveni tremur, framîntare si dorinta, universul-orgasm se absorbi în sine, se încorda, se contracta în punctul acela care-i rascolise maruntaiele, în punctul sarpele-sageata-si-steaua-cu-aripi, strîns, strîmt, pulsatil, fecund, si-apoi... apoi...

apoi exploda

Big-Bang

si se renascu.

Un univers nou. Un un univers tînar, univers-bebelus, fluture proaspat, cu aripi albe.

Ca hîrtia înca nescrisa.